

Çoğulculuk ve BARIŞ

Çoğulculuk ve barış, iki ayrı kavram gibi gözükse de, sosyal hayatta yekdiğerini tamamlamaktadır. Çoğulculuk, hayatın temel gerekçesi olan sevginin gerekçelerini; barış ise, bu gerekçelerden gelen özdeşleşme ve şefkat ruhunu büyütür, sağlamlaştırır. Biri olmadan diğeri yaşayamaz. Barış, çoğulculukta; çoğulculuk, barışta hayatiyet kazanır ve anlam bulur.

Barış, insanın doğal uyumudur. Çoğulculuk ise, insan hayatının kaynağıdır. Bu kaynak, Rabbin ta kendisidir. İçimizdeki sevgisiyle tezahür eder. İnsan hayatının özü ve bu hayata hükmeden en büyük yasa, sevgi yasasıdır. Bu yasa, yatay ve dikey (Allah ve İnsan) etkileşimleriyle insanlığa ve toplumlara barışı sağlar, çoğulculuğu pekiştirir. Özgürlüğü bağışlar. Bu yasaya göre, ruhsal olgunluk arttıkça, barış ve özgürlük seviyesi artar. İnsan ne kadar barışa hizmet ederse, ne kadar çok iyilik yaparsa, o kadar çok özgürleşir. Rabbin tasarısına ve kâinatın özüne aykırı olan teklik ve tek tipçiliğin tahribatlarından ve zararlarından kurtulmuş olur.

Barış, gelişimin bir dinamiğidir, toplumun ruhudur. Çoğulculuk, toplumun ufkudur. Ruh ufuksuz yaşayamaz.

Çoğulculuk, toplumdaki farklılığın ve çeşitliliğin bir tezahürüdür. Hayatın özünde olan temel bir doğrudur. Birbirimize muhtaç olmamızı isteyen Rabbin tasarısı gereğidir. Çoğulculuk, sosyal barışı özendirmeli, insan onurunu yüceltmelidir. Barış, insana saygıyı gerektirir. Başkasını bir başka kendisi olarak görmeyi, o kişinin özünde bulunan onurundan kaynaklanan temel hakların kabulünü gerektirir.

Devlet kurumları, siyasi partiler ve sivil toplum örgütleri, aynı organizmanın farklı organları gibi hizmet ve dayanışma için vardır. İnsanlık da büyük bir aile gibidir. Bu organizmanın farklı organları birbirlerini karşılıklı bağımlılık anlayışıyla devamlı onurlandırmalıdır. Farklı bakışlar, farklı algılamalar, farklı yaşam biçimleri olsa da, sosyal barışı harekete geçiren etkenler Rabbin doğrularıyla uyumlu olursa, toplumsal düzey yükselir. Çünkü barış, doğru şeyleri düşünmekten, söylemekten ve yapmaktan ibaret değil. İnsani eylemlerin tamamıyla mutlak doğrulara uygun olmasına bağlıdır. Zihinsel-ruhsal bir formasyon gerektirir.

Barışı sağlamak için Allah'ın bize bağışladığı en muhteşem güç, düşüncelerimizi değiştirme ve geliştirme gücüdür. Barış, yerleşik düşüncede, algılamalarda değişiklik yapmakla serpilir; yeni bir şeyler yapmaktan çok, yeni bir şey olmakla gelişir.

Barış, insandan/insanlıktan türediği için, barışın pekişmesi, **“insan ve ahlak”** konusunun fikren ve ruhen özümsemesine bağlıdır. Barış, ahlaki değerleri, güvenli ve istikrarlı bir toplumda yaşamının temel dayanağı kabul eder. Var etmeyi ve yaşatmayı esas alır. Meşru ihtiyaçlar ve ortak yararlar, ortak akıl, ortak vicdan için yapıcı ve dönüştürücü ilişkiler içinde olmayı zorunlu kılar.

Barışa özgü anlamların daha çok güçlenmesi için insanın inanç dünyası, anlam dünyası ve duygu dünyası büyümeli ve gelişmelidir. Düşünceler, **‘Allah ve İnsan sevgisinde’** daha çok buluşmalıdır. Herkes hemcinsini farklılık gözetmeden bir başka kendisi olarak görmelidir. Onurlu bir şekilde yaşaması için gerekli imkânları göz önünde bulundurmmalıdır. Bir başkasını kendisi gibi görmek, başkasını yakını olarak görmek, ona aktif bir şekilde hizmet etmek, bu başkası hangi alanda olursa olsun sıkıntı içindeyse bu daha çok önem kazanır.

Çoğulcu anlayış açısından barış, kamu yararının gözetilmesine, insanların hak ettiğini elde etmeye yarayan koşulların yaratılmasına ve uygulanmasına bağlıdır. Bu da ancak hakkaniyet ölçüleri içinde insan onuruna saygı gösterildiği zaman gerçekleşir. İnsana saygı, yüce bir yaratık olma onurundan gelen hakları gerektirir. Bu haklar, toplumdan önce vardır ve onun tarafından benimsenmelidir. Bu haklar her otoritenin ahlaki meşruluğunun temelini oluşturur. Kendi pozitif yaşamasında bu hakları hiçe sayan ya da onları tanımayan bir toplum, kendi içinde barışı sağlayamaz. Çoğulculuğu büyütemez.

İnançsal-kültürel değerlerimizden ödün vermeden barışa ve çoğulcu yapımıza sahip çıkmaya çalışırken, esas mesele, **“şefkatle vicdanın”** buluşmasını sağlamaktır. Bunların birbirlerini beslemesi ve kollamasıdır.

Bencilce davranan kendini beğenmiş tutumlar, koşullanmalar, korkular, önyargılar gerçek barışa ve çoğulculuğa dayanan bir toplumun oluşmasına engeldir. Hiçbir yasama bu davranışları kendi kendine yok edemez. Bu tür tutumlar, -(inancı, kültürü, etnik kökeni)- ne olursa olsun, insanı kendimiz gibi gören bir yaklaşımla ortadan kalkar.

Malfono Yusuf Beğtaş